En bækørred og et dårligt

To af mine fiskevenner, lad os kalde dem Posten og Læreren, bor så langt nordpå, at de næsten kunne være nordmænd. Den ene af dem er født deroppe i Vendsyssel, mens den anden har sine rødder i den midtjydske hede. En gang om året drager de sydpå, for at fiske i den å, der var "barndommens å" for ham med de midtjydske rødder. Turen antager næsten karakter af en ekspedition, de skal holde rast indtil flere gange undervejs, og når de endelig kommer frem til åen, hiver de atter termokanden frem som det første. De har ikke travlt, der skal være tid til at nyde turen, tid til alle oplevelserne.

Jeg har en svaghed for sekskantede fluestænger til fælles med de to gutter, og i år blev jeg inviteret til at deltage i deres fisketur. Det var med en vis forsigtighed jeg takkede ja, det kan være svært at være "tredje hjul i en gig", især når det er et par fiskere, der har deres egne ritualer og vaner for dagens fisketur, men da vi alle har kendt hinanden i mange år, er der plads til fejltagelser. Vi mødtes midt på formiddagen ved åen og startede med kaffe og basser – og med at pakke fluestængerne ud. De to nordjyder er vådfluefiskere, mens jeg selv foretrækker tørfluen.

De riggede et par fine splitcanestænger, af et kendt engelsk mærke, til med synkeliner, mens jeg selv riggede en danskbygget stang til med en flydeline. Vejret var skummelt denne majdag og ikke mange fisk ringede. Det var nok fordi, der ikke var så meget at stige til overfladen efter, så efter nogen tid, uden at se en eneste ringende fisk, skiftede jeg til en belastet nymfe. Jeg lod nymfen drive frit gennem høllerne, mens jeg holdt kontakten ved at løfte og sænke stangen i takt med fluens drev. Pludselig dukkede en stor ørred frem fra dybet, med munden på vid gab og kurs direkte mod fluen. På forunderlig vis – eller var jeg forstenet ved synet? – undlod jeg at rive

billede

Tekst og foto: Steen Ellemose

fluen ud af munden på fisken, men ventede til fisken havde taget fluen og vendt sig ned mod sikkerheden i bunden igen. Så kan det nok være der skete noget i den lille å, og min lette Perfectionist-kopi kom på arbejde. Ørreden drønede nedstrøms til næste høl, med mig bagefter, så godt jeg kunne i den våde eng.

En af de gode ting ved splitcane, er evnen til at klæbe sig til en kroget ørred. Da jeg kom på højde med ørreden nede i det dybe sving, var den stadig på krogen, og jeg kunne rulle løslinen ind, så der var lidt styr på den del. De næste minutter stod ørreden dybt og borede ned i bunden, men min lette splitcanestang, med en dyb parabolsk aktion, trættede hurtigt ørreden. Da jeg fik den i nettet faldt fluen ud og jeg aner ikke hvor den var kroget. Efter et hurtigt mål og par billeder kom den retur til åen, med det håb at den vil kunne deltage i vinterens gydning.

Ved frokosten kunne jeg vise Posten og Læreren billedet af den fine fangst – en af den digitale tidsalders velsignelser. De havde ikke fanget noget, men min fangst gav håb for eftermiddagens fiskeri. Det skulle dog kun blive til et par mindre ørreder til deling om eftermiddagen. Allerede kl. 18 gik turen nordpå, der skulle jo være tid til et par rast undervejs. Selv trillede jeg stille hjem og tænkte på de mange gange jeg er kørt forbi denne å, og har tænkt på at fiske den. Jeg tænkte også på den flotte bækørred. Billedet af fisken er ikke noget til en forside, det er gråvejr og jeg har ikke et polaroidfilter på, så ørreden, der ligger nede i vandet, fremtræder ikke så klart som stangen. Jeg kunne selvfølgelig have lavet noget med selvudløser, eller råbt på en af nordjyderne, i håb om at de kunne komme og tage et billede. Så kunne jeg rigtigt posere, og lægge et pralebillede på Facebook, hvor jeg holder en stor, udmattet ørred op i luften – et medie, der er lige så fjendsk for ørreden, som vandet er for os. Jeg er glad for at jeg valgte som jeg gjorde. Fisken kom næsten ikke ud af vandet, og var meget hurtigt frisk. Det gav den en reel chance for at overleve, og i min erindring står det billede, der ikke kom i kameraet, nemlig ørreden på vej mod fluen, med munden på vid gab. Det er nok for mig, jeg behøver ikke at bevise for nogen, at jeg har fanget en stor ørred.

Det spændende er så om jeg bliver inviteret med næste år, når Posten og Læreren skal på ekspedition til Midtylland igen. Jeg har allerede fået en antydning af at det sker, for Posten fortalte at han har købt en skævbider, så han kan klippe spidsen af mine fluer. Mon ikke det er et godt tegn. Og hvis jeg er meget heldig, er min bækørred der igen – jeg ved hvor den bor.